

WILLIAM FAULKNER

STROM PŘÁNÍ

ILUSTROVAL DON BOLOGNESE

ALBATROS

Strom přání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

William Faulkner
Strom přání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

STROM PŘÁNÍ

WILLIAM FAULKNER
STROM PŘÁNÍ

ILUSTROVAL DON BOLOGNESE

Přeložila Hana Zahradníková

© Albatros, 2017

This translation is published by arrangement with Random House,
a division of Penguin Random House LLC

WISHING TREE

© Copyright, 1964, by Victoria F. Fielden

All rights reserved under International
and Pan-American Copyright Conventions.

Translation © Hana Zahradníková, 2017

Afterword © Petr Onufer, 2017

ISBN 978-80-00-04713-3

Pro svou milou přítelkyni Victorii v den jejích
osmých narozenin vytvořil Bill tuhle knihu.

Victorii

*„...Viděl jsem hudbu, slyšel jsem
temné a bezdeché zvony; má píseň
je pravdivá jak jarní vzduch či pták.*

*Nechť vybledne – tak jest a musí být; netruchli,
navždy sni; ty věčně mladá, navždy půvabná.“*

pala ještě, ale cítila, jak ze spánku stoupá, zrovna jako balonek. Jako by byla zlatá rybička v kulatém akváriu spánku, která stoupá vlahou vodou spánku k povrchu. A pak bude vzhůru.

A tak byla vzhůru, ale neotevřela hned oči. Radši ležela úplně nehybně v teplé posteli a bylo to, jako by v sobě měla další balonek a ten se zvětšoval a zvětšoval a stoupal čím dál výš. Brzy ho bude mít v puse a pak z ní vyklouzne a vyletí rovnou ke stropu. Balonek v ní rostl a rostl, až ji brnělo celé tělo i ruce a nohy, jako by právě snědla mentolku. Co to může být? přemítala s očima pevně zavřenými a snažila se vzpomenout si na včerejšek.

„Máš narozeniny,“ pronesl někdo nablízku. Hned oči otevřela. U postele stál cizí kluk s ošklivým hubeným obličejem a vlasy tak zrzavými, až osvětlovaly pokoj. Na sobě měl černý sametový oblek, červené punčochy, boty a přes rameno mu visel velikánský prázdný tlumok.

„Co jsi zač?“ zeptala se a udiveně si hocha prohlížela.

„Maurice jméno mé,“ odpověděl jí. V očích měl podivné zlatavé tečky, jako jiskřičky.

„Vstávej.“

Dál ležela bez hnutí a rozhlížela se po pokoji. Nejpodivnější bylo, že tam kromě ní a Maurice nikdo nebyl. Každé ráno, když se vzbudila, byla v pokoji maminka s Dickym a za chvíli přišla Alice, aby jí pomohla obléknout a nachystat se do školy. Ale dneska tu nebyl nikdo, až na toho zrzka. Stál u její postele a prohlížel si ji podivnými zlatě kropeňatými očima.

„Vstávej,“ vyzval ji znovu.

„Nejsem oblečená,“ bránila se.

„Ale jsi,“ řekl ten kluk. „Vstávej.“